

РЕШЕНИЕ № 6380

гр. София, 25.07.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, Гражданско отделение, II „Е“ състав в закрито заседание на двадесет и пети юли през две хиляди и шестнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИВАНКА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ПЕТЪР САНТИРОВ
мл. съдия КОНСТАНТИН КУНЧЕВ

като разгледа докладваното от съдия Сантиров ч. гр. д. № 7091/2016 г. по описа на СГС, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 и сл. от ГПК.

Подадена е жалба от „[REDACTED]“ ЕАД срещу Постановление от 05.05.2016 г. по изпълнително дело № 20168390400219 по описа на ЧСИ Ирина Иванова Митова-Кирезиева, рег. № 839 от КЧСИ с район на действие СГС, в частта, в която обективира вдигане на наложения по изпълнителното дело заповор върху вземания на длъжника „[REDACTED]“ АД по банкови сметки при „УниКредит Булбанк“ АД. Твърди, че с вдигане на заповора ЧСИ е отказал да извърши изпълнителни действия спрямо длъжника. Поддържа, че спирането на изпълнителното дело не е основание за вдигане на вече наложените обезпечителни мерки. Навежда доводи за неправилно приложение на тълкувателната практика на ВКС, както и че с вдигането на заповора на банковите сметки вземанията в рамките на изпълнителния процес са останали необезпечени. Излага подробни доводи, че заповорите не е следвало да бъдат вдигани, тъй като последните обезпечавали и акцесорни вземания към главното задължение на длъжника и разноси. Иска отмяна на постановлението в обжалваната част.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК е подадено възражение от длъжника, в което се твърди, че жалбата е недопустима, тъй като е подадена срещу действия, които не подлежат на съдебен контрол. Поддържа, че спирането на изпълнението по реда на чл. 282, ал.2, т. 1 от ГПК е основание за вдигане на наложените заповори, тъй като в противен случай се стигало до двойно обезпечение за кредитора. Навежда доводи, че заповорът на вземанията по банковата сметка не е обезпечение в изпълнителния процес, а същинско изпълнително действие. Излага съображения за неоснователност на възраженията за липса на защита на интересите на вискателя, които аргументира с тълкувателната практика на ВКС. Иска оставяне на подадената жалба без уважение.

В срока и на основание чл. 436, ал. 3, изр. 2 от ГПК ЧСИ е изложил мотиви, в който твърди, че жалбата е допустима, но неоснователна. Поддържа, че спирането на изпълнителното производство само по себе си не води до вдигане на наложените заповори, но последните са вдигнати законосъобразно с оглед мотивите в Тълкувателно решение № 6/23.10.2015 г. по т.д. № 6/2014 г. на ОСГТК на ВКС. Иска оставяне на жалбата без уважение.

Съдът като взе предвид становищата на страните и данните по изпълнителното дело, намира следното:



Жалбата е подадена в легитимирано лице – вискател в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл. 435, ал. 1 от ГПК вискателят може да обжалва отказа на съдебния изпълнител да извърши искано изпълнително действие, както и спирането и прекратяването на принудителното изпълнение. С посоченото правило законодателят е предвидил обжалваемост на тези действия на съдебния изпълнител, който по съществото си пречатват извършването на изпълнителни действия по удовлетворяването на притезанието по избрания от вискателя начин. Запорът на парично вземане е същинско изпълнително действие, тъй като е пряко насочено към осребряването на сумите дължими от трети лица към длъжника. Тоест, вдигането на поискан от вискателя и наложен заповор в рамките на изпълнителния процес е от категорията действия, които подлежат на съдебен контрол съгласно правилото на чл. 435, ал. 1 от ГПК, тъй като по съществото вдигането на заповора пречатват извършването на изпълнителни действия по удовлетворяването на притезанието, което е предмет на изпълнителния процес. Следователно, жалбата е процесуално допустима.

Изпълнително дело № 20168390400219 по описа на ЧСИ Ирина Иванова Митова-Кирезиева, рег. № 839 от КЧСИ с район на действие СГС е образувано по молба на „Х [REDACTED] И [REDACTED]“ ЕАД срещу „Е [REDACTED]-П [REDACTED]“ АД, въз основа на изпълнителен лист № 38/21.04.2016 г. по т.д. № 83/2016 г. по описа на АС-Варна. С Определение № 203/04.05.2016 г., постановено по ч.т.д. № 983/2016 г. по описа на ВКС, ТО, е спряно изпълнението на Решение № 95/14.04.2016 г. по в.т.д. № 83/2016 г. по описа на АС-Варна до приключване на касационното производство пред ВКС.

От заповорно съобщение изх. № 3481/25.04.2016 г. се установява, че е наложен заповор на банковите сметки на „Е [REDACTED]-П [REDACTED]“ АД при „УниКредит Булбанк“ АД, като банката е признала вземането с писмо с вх. № 3601/04.05.2016 г.

Целта на производството по чл. 282 от ГПК е да обезпечи възможността страната, която не е доволна от осъдителното въззивно решение, да продължи правния спор пред касационната инстанция без да претърпи принудително изпълнение. Тази правна възможност обаче държи сметка за интереса на кредитора, тъй като обезпечението по чл. 282, ал. 2 или ал. 3 ГПК следва да е достатъчно да гарантира удовлетворяването на признатото с решението притезание, респ. обезщетяването на ответника по жалбата за вреди от евентуално неоснователно забавяне на изпълнителното производство – така Тълкувателно решение № 6 от 23.10.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2014 г., ОСГТК. Правните последици на определението, постановено по реда на чл. 282 от ГПК се изчерпват с временната забрана на разпоредбата на чл. 432, т. 4, пр. 1 ГПК за извършване на действия по принудително изпълнение на решението до настъпване на предвидени в закона основания за възобновяване или прекратяване на изпълнителното производство. В зависимост от произнасянето в определението съдебният изпълнител е задължен да преустанови провеждането на принудителното изпълнение изцяло или частично – така Тълкувателно решение № 2 от 24.10.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2012 г., ОСГТК. Както настоящата инстанция изложи по-горе в мотивите си заповорът на парично вземане е същинско изпълнително действие. Последното не се изчерпва с налагането на заповора за вземанията по банковата сметка на длъжника. Това изпълнително действие продължава по време на изпълнителния процес от момента на налагането до момента на неговото вдигане, съответно до прекратяването на изпълнителния процес или до изчерпването на предмета му. Ето защо, в случая ЧСИ правилно е съобразил

разпоредбата на чл. 282 от ГПК и задължителната тълкувателна практика на ВКС. Противното тълкуване е в пряко противоречие с извода в Тълкувателно решение № 2 от 24.10.2012 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2012 г., ОСГТК, тъй като ако запорът не бъде вдигнат ЧСИ не може да изпълни задължението си да преустанови провеждането на принудителното изпълнение изцяло или частично. Ето защо наличието на две обезпечителни мерки е неоправдано защото ограничава правната сфера на длъжника.

Вярно е, че спирането на изпълнителния процес само временно прегражда развитието му, като докато производството е спряно не могат да се извършват изпълнителни действия, като това правно състояние не се отразява на обезпечителните мерки. В случая е налице изключение, тъй като спорещия ответник учредява обезпечение пред съд, в размер на присъдената сума, в която се включват уважените от съда за конкретна сума главни и акцесорни вземания, предмет на предявения иск, респ. искове, но не и относително определени и променливи във времето вземания, каквото е акцесорното вземане за лихви, изтекли след предявяване на иска, респ. исковете, чийто размер е обусловен и от периода от началния им момент до момента на погасяване на главното вземане. Тоест, от една страна кредиторът е обезпечен, за случая, в който касационната жалба на длъжника-ответник ще се окаже неоснователна, а от друга страна касаторът обезпечавя имуществения си патримониум, за да не претърпи незаконосъобразно принудително изпълнение на суми, които не дължи. С оглед на това, за да не се стигне до свръхобезпеченост на вискателя-кредитор, то и за последния не е налице интерес от запазване на наложената в изпълнителния процес обезпечителна мярка - запор на парично вземане.

С оглед на горното следва, че подадената жалба е неоснователна, поради което обжалваното постановление следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран, Софийския градски съд

РЕШИ:

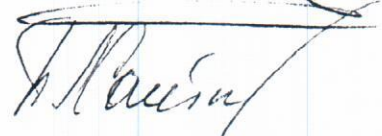
ПОТВЪРЖДАВА Постановление от 05.05.2016 г. по изпълнително дело № 20168390400219 по описа на ЧСИ Ирина Иванова Митова-Кирезиева, рег. № 839 от КЧСИ с район на действие СГС, в частта, в която обективира вдигане на наложения по изпълнителното дело запор върху вземания на длъжника „Е. П.“ АД по банкови сметки при „УниКредит Булбанк“ АД.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:



ЧЛЕНОВЕ:



РЕШЕНИЕТО Е ВЛЯЗЛО
в сила на 05.05.2016
Председател: [Signature] Секретар: [Signature]